

[Chr. Nielsen.]
lykkes for Lægerne at opnaa Patienternes Fortrolighed, vil en Socialraadgiver kunne opnaa denne Fortrolighed. Det viser sig for Aarhus's Vedkommende, at selv om man ikke hidtil har haft noget Hold i Lovgivningen paa dette Omraade, har man praktisk talt i 100 pCt. af de foreliggende Tilfælde kunnet opnaa at finde frem til Smittekilden. Det maa være det, der stræbes efter. Selv om jeg ikke nærer nogen Forhaabning om, at det nu nedsatte Udvalg vil gaa ind for et Forslag af denne Art, kan jeg ikke andet end beklage, at man ikke har Forstaaelsen for det virkningsfulde i en Socialraadgiverinstitution. Det er min faste Overbevisning, at hvis Loven skal virke efter sin Hensigt, er det nødvendigt saavel i København som i en lang Række af de større Provinsbyer, at der oprettes en Socialraadgiverinstitution. Jeg tror, at en saadan Foranstaltning vilde være betydelig mere virkningsfuld end den Propaganda, som Folketingsflertallet har givet Udtryk for, at der maa iværksættes. Jeg er indforstaaet med, at Samfundet til Stadighed skal drive Propaganda, og jeg vil gerne henlede Opmærksomheden paa, at en Del af den Propaganda, vi hidtil har været Vidne til, i høj Grad har været idéforladt. Jeg haaber, at man i Fremtiden i langt højere Grad blandt de Mennesker, der forbereder en saadan Propaganda, vil leve med i det virkelige Liv.

Indenrigsministeren (Kjær): Jeg takker de forskellige Ordførere for deres mere eller mindre velvillige anbefaling af Lovforslaget, og jeg skal knytte nogle Ord til enkelte af de Bemærkninger, som er fremsat.

Det ærede Medlem Fru Ingeborg Hansen nævnte et Par Ting, som hun i og for sig kunde ønske ændret, men da det ærede Medlem samtidig sagde, at hun ønskede Lovforslaget henvist til et Udvalg, hvad jeg kun finder naturligt, gaar jeg ud fra, at man i dette Udvalg kan drøfte disse Enkeltheder sammen med andre Enkeltheder, som andre ærede Medlemmer har nævnt. Jeg skal for min Part være særdeles villig til at gaa ind i en saadan Drøftelse. Jeg vil dog gerne nævne en enkelt af de Indvendinger, det ærede Medlem gjorde. Det ærede Medlem mente, at det var forkert, naar der i § 14 staar: „Naar et Paalæg, som en Embedslæge eller i København de i § 7, Stk. 1, omhandlede Klinikker har meddelt nogen . . . skal Fremstilling for en Læge ske ved Politiets Foranstaltning“. Jeg forstaaer, at det ærede Medlem ønskede dette „skal“ ændret til et „kan“. Jeg tror ikke, det vil være rig-

tigt at gøre det. Det er jo givet, hvad ogsaa det ærede Medlem Hr. Bjerre var inde paa, at naar en Læge har givet et saadant Paalæg, er det dermed sagt, at det er aldeles nødvendigt, at vedkommende lader sig fremstille til Undersøgelse og Behandling, og hvis vedkommende ikke følger denne Henstilling, er der ikke andet at gøre, saa maa man ifølge Sagens Natur lade Politiet træde i Funktion.

Med Hensyn til § 17, hvor der tales om Retsplejelovens 4de Bog, maa jeg sige, at den Side af Sagen har jeg ikke beskæftiget mig meget med, den har jeg ladet Justitsministeriet, altsaa Juristerne udarbejde, og skal der være Kritik i saa Henseende, maa den rettes mod dem. Jeg forstaaer ikke Fuglenes Sprog, heller ikke altid Juristernes, men jeg har ment at kunne tage denne Bestemmelse, som den var foreslaet af Juristerne. I øvrigt sagde det ærede Medlem, at Administrationen og Lægerne skulde vise overordentlig stor Varsomhed og Hensynsfuldhed. Det er jeg fuldstændig enig med det ærede Medlem i, jeg tror ogsaa, jeg tør hævde, at en saadan Hensynsfuldhed og Varsomhed stedse er vist af Lægerne, og jeg vil lige saa stærkt hævde, at en saadan Hensynsfuldhed og Varsomhed fremtidig vil blive vist. Derfor tjener det ikke noget fornuftigt Formaal, som man fra enkelte Sider ønsker at gøre det, at — jeg havde nær sagt — se Spøgelser ved højlys Dag.

Jeg kan i alt væsentligt give det ærede Medlem Fru Lisbet Hindsgaul Ret i hendes indledende Betragtninger, ikke mindst, naar det ærede Medlem talte om Omfanget og Rækkevidden af de Ulykker, som navnlig Syfilis kan afstedkomme. Jeg tror, den Skildring er rigtig, men saa bliver Spørgsmaalet: er det da rigtigt at slække paa den Praksis, som vi, jeg havde nær sagt, i Aarhundreder eller i hvert Fald gennem mange Aar har haft, at lade Behandlingen foretage af Embedslægerne og de visiterende Læger, altsaa de Læger, som har nogen Mulighed for at se til Bunds i disse Sygdomme; vil det være rigtigt at fratage dem denne Eneret og overlade Behandlingen ogsaa til de praktiserende Læger? Jeg skal ikke gøre mig til af, at jeg er særlig sagkyndig paa dette Omraade, men jeg har naturligvis som Minister haft Lejlighed til at drøfte Sagen med Folk, som er virkelig sagkyndige og har mangeaarig Erfaring i Behandlingen af disse Spørgsmaal, og disse siger samstemmende, at det vil være i højeste Grad forkert at skride til den Ændring at lade de praktiserende Læger faa samme Ret til at behandle vederlagsfrit, som Embeds-